

šteno, duševno razvito, ter ljubiti svoj rod in domovino.

Tedaj ljube Slovenke, vzgojimo mladino po navedenih načelih in naučila se bode tudi ona delavnosti, pridnosti in ljubezni do našega milega naroda in do skupne slovenske domovine

Jos. Korošec.

OČESI TVOJI.

Očesi tvoji — dve plameni,
Žareči zvezdi dvé,
A kadar v nje pogled utapljam
V globoko, temno zrem morje.

V plamenih teh — žarečih zvezdah
Srce mi zagori,
A v morje temno to-globoko
Se duša žalna zatopi.

Kristina.

SANJE.

Sem pod jablano zaspala;
Slavček je zazibal me
V sladko, da nebeško spanje.
Zlat je sen objemal me:

Bila sem v krasnem gaju;
Cvetke sem nabirala
In iz rožic malih, nežnih,
Venček si napletala.

Kar je pred menoj tu — angelj
Ves v carobni luci stal;
Me pozdravljal je prijazno
In mi cvetko krasno dal.

„Vzemi cvetko to, nebeško“
Mi dejal prav mило je:
„Vse življenje Ti bo cvela,
Razvedrila Ti srce!

Vzela cvetko sem, nebeško:
Angelj je odplaval mi,
Zrla sem za njim v višave,
Zginil je — nad zvezdami.

Zdaj ogledala sem cvetko,
In zagledala ime,
Po duhtečih vseh peresih,
„Poezija“ — stalo je.

Sem zahvalo tja poslala
Nad goreče zvezdice;
Srečna bila sem — presrečna,
Delala sem — pesmice.

Mila cvetka, ti nebeška.
Kam si zginila sedaj?

Ni več sna in ni cvetice —

Angelj vse nazaj mi daj!

Mirka.

Književnost in umetnost.

Slovenska knjižnica. Urejuje in izdaja A. Gabršček.
Snopič 60—61.

Poezije, zložil Z a m e j s k i. Mirne, tihe, blage, nežne in otožne so pesmi kakor je blag, nežen in otožen pesnik sam — Z a m e j s k i. Le tu in tam čita se med vrstimi a tudi v vrstah in besedah samih gnjev in srd kakor vzkipeva tudi iz pesnika včesi sveta jeza in nevolja.

Ako pravim, da so pesmi otožne, ne menim s tem, da bi bile prisiljeno — sentimentalne; ne, žalost ni izmišljena, ampak prirojena preobčutljivemu in prenežnemu pesniku, ki ni k o v a č in ne išče efekta, ampak je pravi pesnik po srcu svojem.

Zamejski je pesnik — italijanske šole, kar je treba dobro ločiti.

Ko se je učil svojega materinega jezika, prebiral naše pesni in ko je naposled čital tudi razne ocene, ko je slišal povzdigovati v nebó kakovo pesen Preširnovu in Gregorčičevo, vpraševal se je: Kaj, kaj je v tej pesmi lepega? Takó priprosta je, brez vsakega lišpa!...

In dolgo ni mogel umeti, da je baš to lepota pesmi slovenske.

Enako se godi nam z italijanskimi pesmiri. Dasi jezika popolnoma večji, dasi smo prepričani do dna duše, da je Leopardi velik pesnik, treba nam je vendar dovolj srčnosti, da se lotimo jedne njegovih dolgih poezij, katere so Italijanom neprecenljive vrednosti vsled krasne oblike, prebogatih prispodob in bogato sejanih rožic. V italijanskem se sploh ne moremo misliti poezije brez krasne oblike.

Z nepopisno vztrajnostjo, neizrecno ljubeznijo in z neverjetnim ognjem, s katerim se je Zamejski s a m učil slovenščine, razumel je naposled duh naše pesmi in vso njeno lepoto.

Slovenskega duha ter preprostost slovenske pesmi prenesel je lepo v svoje verze, v katerih so tu in tam posejane nežne rožice, kar pa pesmim ne škodi, ampak jih dela še bolj nežne in prikupljive, kakor se je izrazil Gregorčič.

Jeleni Črnogorki, kneginji neapeljski je prva pesem zbirke Zamejskega, kjer ji pesnik slika vso bedo in propast Italije.

Opravičen gnjev in srd na voditelje nesrečnega, ubozega italijanskega naroda izliva nevstrašno v tej pesmi.

Jako krepka pesem, ki se mi je prikupila takoj po svoji moči je F a r i z e j. O ostalih pesmih morda pozneje kedaj.

Zamejski je sotrudnik „Slovenke“ in s paznim očesom zasleduje vsak korak želeč ji te napredka, kakor